

mandsstanden indarbejdet i det danske Folk, saaledes at man fra begge Sider føler sig som hørende sammen — der er noget mistroende i, at vi stadig skal arbejde med dobbelt Front. For det første med Front mod den Centraladministration, som opretholder Adskillelsen igennem Opretholdelsen af et Kontorregeneri, som staar i Modsætning til Selvstyret; vi skal i Forening dermed selvfølgelig staa med Front imod disse Forbeninger og Forsteninger af en tidligere Opfattelse hos Embedsmændene selv, som jeg talte om — det er to Fløje af samme Front. Men vi maa desuden vende Front mod dem, vi egentlig burde være Medarbejdere med, og som vi ønsker at samarbejde med, Folkerepræsentanter —, vi maa vende Front imod dem, fordi de i Stedet for at føle Samhørighed altid fremhæver det, som er Forskellighed.

Vi Statsarbejdere føler os som Dele af det arbejdende Folk. Naar den Folke-digter, jeg talte om, Herren til Jenle, i sine „Rugens Sange“ talte om, at vore Agre giver Næring til det danske Folk, saa er det sørgeligt, at det, som Rugens Aks hvisker til hinanden om en hel Klasse, nu og da er det: „Uf, de Mennesker driver jo, de er ikke produktive, vi maa arbejde. Uf, de er alt for mange. Vi, som gaar enkeltvis, vi maa her gaa og se paa, at der er saa mange til Stede, hvor de ikke behøves; de suges fra os, os, de eneste, som egentlig bruges til det produktive Arbejde.“

Der er intet, som kan glæde dem, der ønsker at opretholde en Forskel imellem Tjenestemandstanden og den øvrige Befolkning, mere, end hvis De gentager dette rigtig hyppigt og rigtig surt. Der er intet, som sikrere holder tilbage fra at faa Tjenestemandstanden indsmeltet i det danske Samfund end det Nid og Nag, som der giver sig Udtryk.

Naar De saa spørger mig: Hvad skal vi da gøre? Saa svarer jeg: Paatal, men undersøg! Jeg har selv været med til baade at undersøge og baade underhaanden og her i Tinget at paatale, naar Finanslovsforslaget om Lønninger og Ansættelser viser Maskeringer, Posteringer, som ikke burde finde Sted, naar det dækker Labyrinter, som ærede Medlemmer ikke kan finde ud af. Paatal, naar der er noget i Vejen, nægt nye Stillinger, naar De mener, at de kun skal bruges til Avancementsstillinger for at hæve Lønnen! Nægt det, men efter Undersøgelse! Paatal det, men ikke fordi De kører forbi en Station

og ser, at der maaske er 3 Portører og 1 Stationskarl, hvor De har ventet kun 1 Portør og ingen Stationskarl. For De kan ikke vide, om der ikke i Virkeligheden er disponeret over deres Tid et Par Minutter efter, at Toget er kørt forbi. Forlang Klarhed og revs, hvis den savnes, gaa løs paa Ministeren, der har Ansvaret, og kræve af ham, at hans Administration skal være gennemsigtig med Hensyn til, hvad den kræver, og hvordan den motiverer det, men skær ikke Tjenestemandstanden over een Kam, adskil den ikke fra det produktive Samfund her i Landet, for saa gør De de Mennesker Uret. Det er den ene Ting, De kan gøre. De kan paatale efter Undersøgelse i Stedet for at mistænkeliggøre under Indtryk af Forbifarten paa en Jernbane.

Men dernæst kan De hjælpe med til at forlange Decentralisation i Styrelsen. Ogsaa der har jeg været med til at paapege — og jeg gør det, fordi jeg mener, det er nødvendigt for at faa vore politiske og parlamentariske Institutioner i Harmoni med vore Tjenestemandsinstitutioner —, jeg har været med til at paapege, hvad der kan gøres mod Centralens Regereri paa Bagateller, den centraliserede Indgriben i de mellemordnede Instanser og disses Indgriben i de virkende Instanser. Gør lige saadan! Derved forbedrer De Ansvarsfølelsen, og derved faar De Pligtfølelsen til at vokse. Forlang at vide Arbejdstidens Længde, og hvad der udføres, forlang at kende Tjenestelisterne, saa De kan bedømme Fordelingen og Anvendelsen af de Kræfter, der er til Raadighed, førend De bevilger nye, men lad Dem ikke nøje med Talemaader, som i Virkeligheden ikke rummer nogen Realitet, men kun kan irritere og ægge og virke til en Adskillelse hos Folk, som allerhelst vilde føle Samhørighed.

Jeg hørte for ganske kort Tid siden en Historie, som giver et godt Begreb om den hollandske Form for Vid, og som samtidig giver en dyb Levevisdom. Der kom en Mand med et Pudsepulver til en anden og sagde til ham: Hvis du pudser Messing med dette Pulver, kommer det til at straale som Guld; der er kun eet Vilkaar: Du maa ikke tænke paa en Elefant, medens du pudser. Og denne Mand, hvem det aldrig vilde være faldet ind at tænke paa en Elefant, medens han pudsede, havde derefter sit Møje og Besvær med hele Tiden at sige til sig selv: Blot du kunde lade være med at tænke paa den Elefant. Og hans Messing kom aldrig til at skinne som Guld. Jeg vil sige til mine Kolleger: Naar De taler om Lønningslove, og naar De taler om Tjenestemænd, saa